

Yaşıyoruz 6

– Lütuf VELİ · 29 Ekim 2010

Güneş bu sonbahar günü etkisini kaybetmeye başlamış artık yavaş yavaş karşı tepelerin üzerinde süzülüyordu.Önce sular kızardı sonra ağaçlar biliyordu cengiz bu hal uzun sürmez birazdan karanlığın soğukluğu düşerdi buralara.Zaten adam da sıkılmış,gelen gidenden iki çift söz bile edememişlerdi özelden.Cengiz adama baktı,adam Cengize.

-Üzgünüm senin hevesin de kursağında kaldı.Ama olsun yarın devam ederiz artık derken,YERE SERDİĞİ ÇULU ÇULPAZI TOPLAMAYA BAŞLAMISŞ BİR Ev Hanımı TİTİZLİĞİYLE TOPLADIKLARINI KATLAYIP naylon kılıfların içine yerleştirmişti Cengizin bakışları arasında.

Sonra bu eşyaları toplayıp çınarın kovuğuna itinayla yerleştirmişti.Bu işleri yaparken Cengizde ocağı ve getirdiği malzemeleri eline almış ,adamla ne zaman nasıl buluşacaklarını konuşmak istediği için adamın işinin bitmesini bekliyordu.Adam işini bitirmişti ki köpeği nerden çıktıysa geldi ve adamın ayaklarını yalamaya başladı.Tam gitmeye niyetlenmişti ki adam...Cengiz,

-Bir daha nerede nasıl buluşur konuşuruz,dedi .Adam yüzüne bile bakmadan,

-Allah bilir,bugün burda yarın nerdeyim.

-Ama...dedi cengiz eğilip yerdeki kalan malzemeyi alırken de,adam uzaklaşmıştı bile yanında köpeği.

Cengizin yapacağı bir şey kalmamıştı ardından bakakaldı bir süre.Sonra evinin yolunu tuttu.Dünden beri ihmal ettiği ailesi,sorumlulukları aklına geldi birden.Bu saatlerde baba yadigarları kapısını beklerlerdi.Cengiz ekmek ve mutfak malzemeleriyle onların yanına uğrar annesinin çok sevdiği o yumşak meyveyi de unutmazdı.Kardeşinin çikolatası da cabası...

Annesi muzun adını bir türlü hatırlayamaz da yumşak meyva derdi.Kız kardeşi damak tadını bilir ,abisi ne zaman baştan savma çikolata alsın küserdi.İlla markalı çikolatalardan olacaktı.

Eşyaları alelacele mutfaka atmış ,hemen çarşıya çıkmıştı.Önce annesinin muzunu ,ekmeği aldı.Sonra kardeşinin çok sevdiği çikolatalardan ...

Hızla annesinin evine doğru yönelmişti ki,yolda belki de GÖRMEKTEN MUTLU OLMAYACAĞI kişiye rastladı.Son zamanlarda limoni olmasına neden sevdiği insanın babası...Kerim bey.Babasının da yakın dostuydu sevdiği kızın babası iyi bir insan olarak bilinir sevilirdi insanlar tarafından.Adam ilk kez Cengize karşı hoş görülü değildi.Selam vermişti de Cengiz, görmezden gelmiş,homurdanarak uzaklaşmıştı.

Anlam veremiyordu Cengiz olanlara.Kendinden kaynaklanan bir sonuç olsa dert etmeyecekti de hem suçlu hem güçlü misali olumsuzluğun kaynakları kendileri olduğu halde Cengizi suçlu görüyorlardı olanlar için.Tavırları yapılan dedkodular bunu gösteriyordu.Yüz yüze görüşebilse,konuşabilse belki de olumsuzlukların pek çoğu çözülecekti... Cengiz,annesinin evine gelmişti.her zamanki gibi onun geleceği

biliniyormuşcasına sofraya kurulmuş o bekleniyordu.Kapıyı çaldığında küçük kız kardeşi...

-Abim geldi anne abim...diyerek kapıyı açmaya koşmuştu.Anne de belli atmesede oğlunun hiç sektirmeden haftanın belirli günlerinde ziyaretini dört gözle bekliyor,biraz gecikse kızına belli etmeden kaygılanıyordu.

Bu gün de gecikmişti Cengiz,artık neredeyse gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki biricik oğlunun kapının çalmasıyla yüzü gülmüş biraz da sitem etmek için yerinden kalkmamıştı.Oysa kızı çoktan kapıyı açmış abisinin boynuna atılmıştı bile.

Bir yandan da abisinin getirdiği poşetleri karıştırıyordu.Kendine ait olanları almıştı bile.

Cengiz,annesinin kendisini karşılamamasından onun kızgınlığını anlamış ve onun oturduğu sedire doğru yönelmişti.Anne sanki habersizmiş gibi hiç oralı değildi.Kendince sitemini gösteriyordu.Onun tabiatını bildiği için Cengiz usulca yaklaştı ardından ve kucaklayıp öptü saçlarından.

-Nasılmış annelerin güzeli,kızgın mı yoksa bana...Annenin sessizliği devam ediyordu.Cengiz biraz daha naz istediğini anlayınca iyice sırnaştı.Bir kedi yavrusu gibi annesinin ilgisini çekmeye çalıştı.Anne yüreği daha fazla nazlanamadı da,

-Gavurun dölü,yüreğime mi indireceksin.Niye gecikiyorsun.Bak ,kardeşin de ben de yolunu gözlüyoruz.

-Affet anneciğim,inan zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.Biraz da moralim bozuktu.Bir daha olmaz.

Birlikte kalkmışlar ve sofraya yönelmişlerdi de,Cengiz`in moralim bozuktu demesi annenin kafasını karıştırmıştı.Bir yandan yemekleri tabaklara koyarken bir yandan da onu düşünüyordu.

Az çok tahmin ediyordu oğlunun moralinin neye bozuk olduğunu da onu üzmemek için soramıyordu.

Yemekler yenmiş,çay da ocağa konmuştu.Kendinin sormadığını Cengiz anlatıverdi bir çırpıda.Sevdiği kızın,sözlüsünün yediği herzeleri ve ardından olanları.Kızın ailesinin düşmanlığını...Dahası gelirken babasının tepkisini...bir bir anlattı da rahatladı Cengiz.Annesi,

-Boşver oğlum hakkında böylesi hayırlıymış demek ki,daha iyilerine layıksın sen.Zaten o kıza yüreğim ısınmamıştı daha baştan.Ama seni üzmemek için sessiz kalmıştım.Böyle bittiği daha iyi olmuş.

-Ama anne onu deli gibi seviyorum,ne yaparsa yapsın unutamıyorum ki...Hiç aklımdan çıkaramıyorum.Onun da beni unutacağını sanmıyorum.

-Oğlum sen dellendin mi,şimdi sen demedin mi ki beni boynoza.Daha neyini seviyorsun elin zillisini.Cengiz susmuş vereceği bir cevap da kalmamıştı.Annesi belki de haklıydı.Sevdiği insan sadakatini gösterememiş,ihanet etmişti o küçük dünyasında bir başka erkekle buluşup bir çay içerek aleni ...Hem de herkesin olduğu bir yerde ,parkta.

Acaba doğru mu yapmıştı onları orda başbaşa görüp,hiçbirşey yapmadan sadece görünüp uzaklaşarak.Arkasından epey gelmişti sevdiği insan da bütün yalvarmalarına,dinlemesi için çabalarına rağmen arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı.

Haklı olduğunun bir gün sonra farkına varmıştı.çünkü mahalleyi bir dedikodu almış yrmştı.Cengizin szls Cengizi boynozluyor diye.Kızın tanıdaıklarıyla haber göndermiş ve bitti bu mesele demişti.Yüzüđü çıkarıp verirken.Sahi bitmişmiydi gerçekten.Belki yüzüğü çıkarması o kadar zor değildi de içinden onu çıkarması bu kadar kolay mıydı...Hayır hiç de sandığı gibi jkolay olmayacaktı.Daha ikinci gün olmasına rağmen hasreti içine kmştı....